

Arrest

nr. 206 913 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 februari 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 17 februari 2017 wordt de beslissing ter kennis gebracht van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.05.2016 werd ingediend door :

*T., A. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te Rass El Ma op (...)1957
adres: (...) Kortrijk*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 1988 in het Rijk te verblijven. Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr 198.769). Bovendien dient te worden opgemerkt dat hem op 16.12.2002, op 30.05.2011 en op 05.11.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Betrokkene haalt aan dat hij geen kennis zou hebben gekregen van een beslissing inzake een eerdere aanvraag 9bis. Dit element kan niet weerhouden worden daar uit het administratief dossier is gebleken dat betrokkene wel degelijk de vorige beslissingen inzake een aanvraag art. 9.3 en art. 9bis betekend heeft. Het feit dat betrokkene bij de laatste beslissing weigerde te tekenen voor kennisname kan niet weerhouden worden. Ook het weigeren tot kennisname geldt als een betekening van de beslissing.

Betrokkene haalt aan dat hij het centrum van zijn belangen alhier zou hebben opgebouwd, dat hij alhier belangrijke relaties zou hebben opgebouwd, dat zijn hele familie in België zou verblijven, waaronder enkelen die verblijfsgerechtigd zijn, enkelen die de Belgische nationaliteit hebben verkregen en enkelen die een E-kaart hebben gekregen en dat hij alhier verblijft bij een familielid en diens echtgenote. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een tijdelijke scheiding met zijn familie verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene legt hier geen echter geen enkel bewijs van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene geen binding meer zou hebben met zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier sedert 28 jaar in België verblijft, dat hij zich in de Belgische samenleving zou geïntegreerd hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij in het verleden gewerkt heeft, dat hij alhier verregaande vriendschappelijke en zakelijke banden zou hebben-- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument betreft dat betrokkene van algemeen goed gedrag is dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Verder haalt betrokkene aan geen negatieve contacten te hebben met het gerecht, de politie en geen voorgaande veroordelingen te hebben. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 21.02.2007 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenis van 2 maand met uitstel van 2 jaar en een geldboete van 100 BEF met uitstel van 2 jaar voor valsheid in geschriften : gebruikmaking."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1 EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de proportionaliteitstoets, schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

1 Art. 39/56 eerste lid Vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.2

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.3

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.4

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht toetsing aan de proportionaliteitstoets, toetsing aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent.

De staatssecretaris argumenteert onder meer als volgt:

“betrokkene haalt aan dat hij het centrum van zijn belangen alhier in België zou hebben opgebouwd, dat hij alhier belangrijke relaties zou hebben opgebouwd, dat zijn familie in België zou verblijven, waaronder enkelen die verblijfsgerechtigd zijn, enkelen die de Belgische nationaliteit hebben verkregen en enkelen die een E-kaart hebben gekregen en dat hij alhier verblijft bij een familielid en dienst echtgenote.

2 S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen*, Antwerpen, Maklu, 2007, 148.

3 S. BOUCKAERT, o.c., 149.

4 I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150.

Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een tijdelijke scheiding met zijn familie verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.”

De staatssecretaris houdt bij zijn ontvankelijkheidsbeoordeling geen enkele rekening met de door verzoeker aangebrachte argumenten in verband met zijn zéér lange verblijf in België.

De staatssecretaris argumenteert dat “een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”. Evenwel dient bij de ontvankelijkheidsvraag enkel te worden aangetoond dat het voor verzoeker ‘zeer moeilijk’ of ‘onmogelijk’ is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de reguliere procedure te volgen.

Gelet op het feit dat verzoeker al bijna 30 jaar in België verblijft, gelet op het feit dat verzoeker al zijn belangen in België heeft, gelet op het feit dat de familie, alsook vrienden en kennissen, in België wonen, maakt dat het voor verzoeker zeer moeilijk, zo niet onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de gebruikelijke procedure te volgen.

Tevens wijst de staatssecretaris er bij zijn beslissing op dat het slechts een ‘tijdelijke’ terugkeer naar het land van herkomst zou betreffen.

Deze ‘tijdelijke’ terugkeer kan evenwel maandenlang duren, terwijl verzoeker geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker heeft er familie noch vrienden.

Gelet op het feit dat verzoeker louter en alleen omwille van administratieve redenen dient terug te keren, maakt ontegensprekelijk een schending uit van het proportionaliteitsbeginsel: de gevolgen van de beslissing staan niet in verhouding met het louter administratieve karakter van de reden van terugkeer naar zijn land van herkomst.

- Conclusie

Uit al de bovenstaande elementen dient te worden afgeleid dat er in eerste instantie niet is voldaan aan de formele en de materiële motiveringsplicht. Één en ander blijkt onder meer uit het feit dat de staatssecretaris verwijst naar het ‘ernstig’ of ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’, terwijl de staatssecretaris zijn ontvankelijkheidsbeoordeling dient te doen op grond van het feit of het voor verzoeker zeer moeilijk, zonet onmogelijk, is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de reguliere procedure te volgen.

Als gevolg hiervan is het proportionaliteitsbeginsel eveneens geschonden, gelet op het feit dat verzoeker reeds lang (bijna 30 jaar!) in België woont.

Verzoeker wijst vervolgens op zijn goede integratie in de Belgische samenleving.

De Staatssecretaris heeft bij zijn beslissing tevens geen rekening gehouden met deze concrete omstandigheden en schendt bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen niet zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onder verwijzing naar artikel

9bis van de vreemdelingenwet uiteenzet om welke reden de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker in zijn betoog verwijst naar de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Wat de concrete elementen betreft, betoogt verzoeker dat bij de ontvankelijkheidsaanvraag enkel dient te worden aangetoond dat het voor hem zeer moeilijk of onmogelijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de reguliere procedure te volgen. Hij stelt dat gelet op het feit dat hij al bijna 30 jaar in België verblijft, dat hij al zijn belangen in België heeft, het feit dat de familie, alsook vrienden en kennissen, in België wonen, het voor hem zeer moeilijk is, zo niet onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de gebruikelijke procedure te volgen. Tevens verwijst verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift op algemene wijze naar zijn integratie.

De Raad stelt vast dat verzoeker voornoemde elementen reeds aanhaalde in zijn aanvraag van 31 mei 2016. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk omtrent het langdurig verblijf in België en zet hij uiteen om welke reden dit niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid:

“Betrokkene haalt aan sedert 1988 in het Rijk te verblijven. Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr 198.769). Bovendien dient te worden opgemerkt dat hem op 16.12.2002, op 30.05.2011 en op 05.11.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het

grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. (...)

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier sedert 28 jaar in België verblijft, dat hij zich in de Belgische samenleving zou geïntegreerd hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij in het verleden gewerkt heeft, dat hij alhier verregaande vriendschappelijke en zakelijke banden zou hebben-- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De Raad merkt hierbij vooreerst op dat de bestreden beslissing inderdaad slechts betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker opgeworpen elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen van integratie thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat elementen die hij opsomt behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Verzoeker kan niet voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden, doch verliest de verwijzing naar de rechtspraak uit het oog. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht of om welke reden deze motieven onevenredig zouden zijn. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Tevens motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris onder verwijzing naar het aangehaalde centrum van belangen en naar de opbouw van belangrijke relaties en familie in België, dat deze elementen niet kunnen worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Hij stelt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat van zodra verzoeker zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, het hem vrij staat zich opnieuw met zijn familie te verenigen. Verzoeker beperkt zich tot het verweer dat deze tijdelijke terugkeer evenwel maandenlang kan duren terwijl hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst en er geen familie noch vrienden heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan het motief waar wordt gesteld dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van de stelling dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst zodat aan dit motief geen afbreuk wordt gedaan. Bovendien betreft de verwijzing naar een maandenlange procedure slechts een hypothetisch betoog waarmee geen rekening kan worden gehouden. Op de overige motieven uit de bestreden beslissing gaat verzoeker niet in zodat eraan evenmin afbreuk wordt gedaan.

Waar verzoeker meermaals verwijst naar wat de vereisten zijn omtrent de ontvankelijkheidsaanvraag, wijst de Raad er nog op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, toont verzoeker niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Daarenboven kan niet ingezien worden hoe het proportionaliteitsbeginsel zou kunnen geschonden zijn nu het bestuur, nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en er dus geen andere opties aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die minder nadelig voor verzoeker

zou uitvallen. Het argument dat hij louter en alleen om administratieve redenen dient terug te keren, overtuigt dan ook niet. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de bewijswaarde van de ingediende documenten wordt miskend, de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou steunen op een correcte feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de proportionaliteitstoets wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN